

[Ingerlise Koefoed]

somhed på de grusomme ting, der sker med børn og voksne i Argentina, de vil vække den til protest. De vil protestere over for Argentina, og de vil vise de demonstrerende mødre og bedstemødre fra Plaza de Mayo solidaritet og medfølelse. Det er mennesker af meget forskellig observans, der deltager i demonstrationerne. I den særlige bedstemoderdemonstration var der mange kvinder, som aldrig før havde prøvet at gå i demonstration, som aldrig havde troet, at de ville gå i demonstration, men som følte dette spørgsmål på én gang så enkelt, så let forståeligt og så påtrængende, at de var nødt til at gå med i demonstrationen. Det er godt med disse demonstrationer. Det er vigtigt, at de fortsætter, og det er vigtigt, at mange tilslutter sig dem.

Mit spørgsmål til udenrigsministeren er: hvad gør den danske regering officielt for at protestere? Og hvad vil man gøre nu, hvor de partier, der stiller op til det kommende argentinske valg, alle har lovet, at de vil arbejde på at finde de forsvundne og bringe overlevende forsvundne børn sammen med deres familier igen? Kvinderne i går var bange for, at juntaen ville slette alle spor efter sig, så det ikke bliver muligt at finde nogen, hverken levende eller døde. Kan vi sammen med andre lande gøre noget for at sikre, at dette ikke sker, og vil Danmark og den danske udenrigsminister efter det argentinske valg være med til at holde de partier i Argentina, som har lovet at forfølge sagen, fast på deres løfter?

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg skal gøre et par betragtninger om ministerens bemærkninger vedrørende EF-samarbejdet. Bemærkningerne kan ikke siges at være særlig fyldestgørende. Man kan have en begrundet formodning om, at dette skyldes, at Danmark i øjeblikket er enormt presset i EF. De paradisiske tilstande, der blev spået i 1972, synes at være afløst af en tilstand, hvor de påståede økonomiske fordele er stærkt på retur, og hvor Danmark på stadig flere områder står i en isoleret position.

Under forhandlingerne om en fælles fiskeripolitik blev Danmark påtvunget en løsning, som har en række negative konsekvenser for dansk fiskeri og beskæftigelsen i fiskeindustrien. Det var vores opfattelse dengang, at

spørgsmålet om det vesttyske torskefiskeri ved Grønland blev løst i den forstand, at den kvota, der blev tildelt vesttyskerne i efteråret 1982, var en engangsforeteelse, som ikke kunne danne præcedens. Det er derfor beklageligt, at vesttyskerne fortsat fisker løs ved Grønland, og det er med forundring, vi kan konstatere i dagspressen, at vesttyskerne i forhandlingerne om Grønlands udtræden gør krav på langvarige fiskerirettigheder ved Grønland. Regeringens modstand mod disse krav er prisværdig, men jeg håber, at det kan slås fast med 100 pct. sikkerhed, at vesttyskerne ikke kan argumentere for deres krav ud fra fiskeriaftalen fra januar måned.

De fremsatte forslag fra EF-Kommissionen om en ny finansiering vil ramme Danmark hårdt. Det ved vi. Regeringen har sagt fra, o.k., men vi mangler nogle bud på, hvordan regeringen vil undgå at komme i samme isolerede position som i fiskerikonflikten.

Den danske isolation præger også forhandlingerne om den såkaldte Genschel-Colombo-plan. EF-modstanderne kunne for nylig offentliggøre den tekst, som man hidtil har forhandlet sig frem til. Det var på mange måder en bemærkelsesværdig tekst, og det var også en overordentlig ubehagelig tekst. En række formuleringer er relativt uforpligtende, det indrømmer jeg, og der er en række danske forbehold, men det forhindrer ikke, at Danmark har accepteret formuleringer om, at Europa skal tale med én stemme i udenrigspolitikken, at fælles kulturpolitik skal inddrages, at EF-Parlamentet skal opvurderes, at der skal være mere samarbejde om uddannelsespolitik.

De velkendte flommeeuropæiske formuleringer er talrige i denne tekst. På to punkter er der imidlertid tale om skred i forhold til tidligere positioner. Det gælder forhold omkring det europæiske politiske samarbejde. Som bekendt skete der allerede et skred heri ved den såkaldte Londonerklæring fra oktober 1981. Her blev EF-Kommissionen direkte inddraget fuldt ud på alle planer i EPS, og det blev accepteret, at man i EPS kan tale om politiske aspekter af sikkerhed.

Den daværende regering underbetonede dengang disse spørgsmål. Hr. Kjeld Olesen sagde dengang, at Kommissionens deltagelse ikke betød noget særligt, fordi det skete inden for rammerne af dens traktatmæssige beføjelser. Ifølge den tekst, som nu er kom-